

Enid Mary Blyton (1897–1968) a fost o autoare britanică de cărți pentru copii. Volumele ei s-au vândut în peste șase sute de milioane de exemplare și au fost traduse în zeci de limbi. Textele sale au subiecte diverse, de la educație și istorie naturală la povestiri fantastice și de mistere sau de inspirație biblică.

Conform Index Translationum (program sub egida UNESCO), în 2016, Enid Blyton figura pe locul 4 în topul celor mai populari autori din lume, după Shakespeare, dar înaintea lui Hans Christian Andersen și a fraților Grimm.

Jan McCafferty este o ilustratoare britanică. De mică a avut o înclinație pentru desen, aşa că a studiat arta la Birmingham. Timp de cinci ani a lucrat ca designer de cărți pentru copii la Usborne Publishing, iar apoi și-a început cariera de ilustrator. Recent, influențată de cărțile ei preferate, printre care și trilogia *Copacul Depărărilor* de Enid Blyton, Jan McCafferty s-a hotărât să-și încerce talentul și în scrierea cărților pentru copii.

ENID BLYTON

COPACUL DEPĂRTĂRILOR

Magia Copacului Depărărilor

Ediția a II-a
revizuită

Ilustrații de
Jan McCafferty

Traducere din engleză de
Alexandra Columban

ARTHUR

1 | Rick se mută la țară

Au fost odată ca niciodată trei copii, Joe, Beth și Frannie. Locuiau cu mama și tatăl lor într-o boudeucă undeva departe, la țară. Își ajutau mereu părinții în casă și prin grădină, fiindcă întotdeauna era ceva de trebălit.

Într-o bună zi, mama lor primi o scrisoare. Nu se întâmpla foarte des, aşa că cei trei copii erau curioși să vadă despre ce era vorba.

— Ia ascultați! zise mama. Am o veste minunată pentru voi. Vărul vostru Rick vine să stea la noi!

— Ooo! exclamară încântați copiii.

Rick era de vîrstă lui Joe. Era un băiețel voios, deși destul de neastâmpărat, și avea să fie mare bucurie să-l aibă în preajmă.

— O să doarmă cu mine în cameră! propuse Joe. Vai, mamă, ce-o să ne mai distrăm! Când ajunge?

— Mâine, răspunse femeia. Să-i aranjați și lui un pătuț și să-i faceți loc în dulap, ca să aibă unde să-și pună lucrurile. Va locui cu noi o bună bucătă

de vreme, pentru că mama lui e bolnavă și nu poate avea grija de el.

Copiii o luară la goană pe scări în sus, ca să aranjeze camera lui Joe pentru noul musafir.

— Hei! Ce părere credeți că va avea Rick despre Pădurea Fermecată și Copacul Depărtărilor? întrebă Joe.

— Și ce va zice când îi vom face cunoștință cu prietenii noștri? Cu Mătăsuță și bătrânușul Lună-Plină, cu dragul de Moș Crăciu care-i surd de-a bine-lea și cu toți ceilalți! zise și Beth.

— Îl așteaptă o mare surpriză! spuse Frannie.

Pregătiră totul cu migală pentru venirea vărușilor lor. Îi aduseră un pătuț pliant și făcură rost de niște pături. Eliberară puțin dulapul și noptiera lui Joe pentru hainele lui Rick. Iar când isprăviră munca, priviră afară pe fereastră. Căsuța dădea spre o pădure deasă și întunecoasă ai cărei copaci fluturau în vânt, la doar câțiva pași depărtare de fundul grădinii.

— Pădurea Fermecată! șopti Beth. Ce peripeții minunate am avut acolo! Poate că va avea și Rick parte de câteva.

Rick sosi a doua zi. Călătorise cu furgoneta magazinului din sat și tot ce avea la el era o gentușă cu haine. Sări din mașină și o îmbrățișă pe mama copiilor.

— Bună ziua, mătușă Polly! zise el. Ce drăguț din partea ta să mă găzduiești. Salut, Joe! Măi să fie, ce mari v-ați făcut, Beth și Frannie! Cât mă bucur să vă revăd!

Copiii îl conduseră în noua lui cameră. Îl ajută să despacheze și îi aranjă lucrurile în dulap și pe noptiera de la capul patului, după care îi arătară patul pe care urma să doarmă.

— Cred că o să mi se pară destul de plăcitos traiul la țară după ce am locuit atâtă vreme la oraș, zise Rick punându-și pe noptieră toate cele pentru baie. E aşa de liniște aici! Îmi va fi dor de zgomotul autobuzelor și al mașinilor.

— Ba n-o să ţi se pară plăcitor! spuse Joe. Pe cuvânt, Rick, am avut mai multe peripeții de când ne-am mutat aici decât în toată viața noastră la oraș.

— Ce fel de peripeții? întrebă el surprins. Pare un loc atât de liniștit încât mi-am închipuit că nu se întâmplă niciodată nimic palpitant pe-aici!

Copiii îl duseră pe băiat la fereastră.

— Privește, Rick, zise Joe. Vezi pădurea aceea deasă și întunecoasă din capătul aleii care începe în fundul grădinii noastre?

— Da, spuse băiatul. Mi se pare destul de obișnuită, mai puțin frunzele copacilor, care îmi par a fi mai închise la culoare decât de obicei.

— Ei bine, ascultă, Rick – aceea este *Pădurea Fermecată!* spuse Beth.

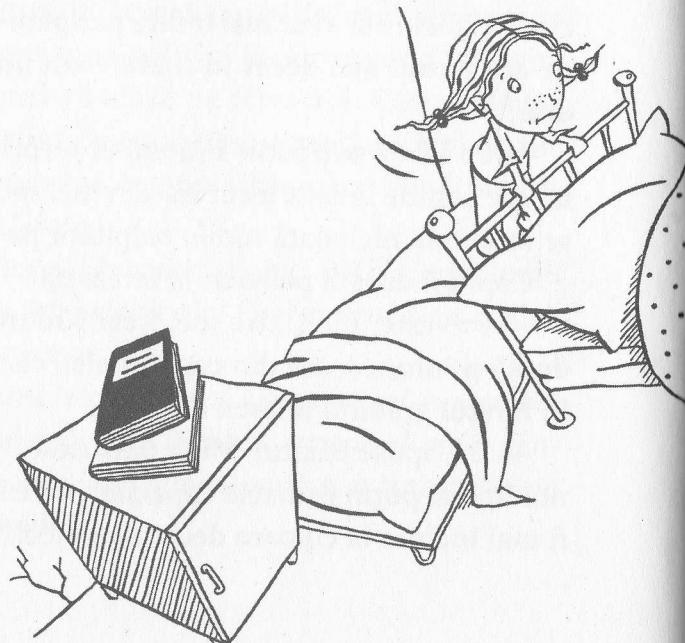
Rick făcu ochii mari și privi absorbit pădurea.

— Râdeți de mine! spuse el într-un sfârșit.

— Nu, nu râdem, îl liniști Frannie. Vorbim cât se poate de serios. Se numește Pădurea Fermecată și chiar este fermecată. Și, o, Rick, în mijlocul ei se află cel mai uimitor copac din lume!

— Ce fel de copac? întrebă Rick, însuflețindu-se.

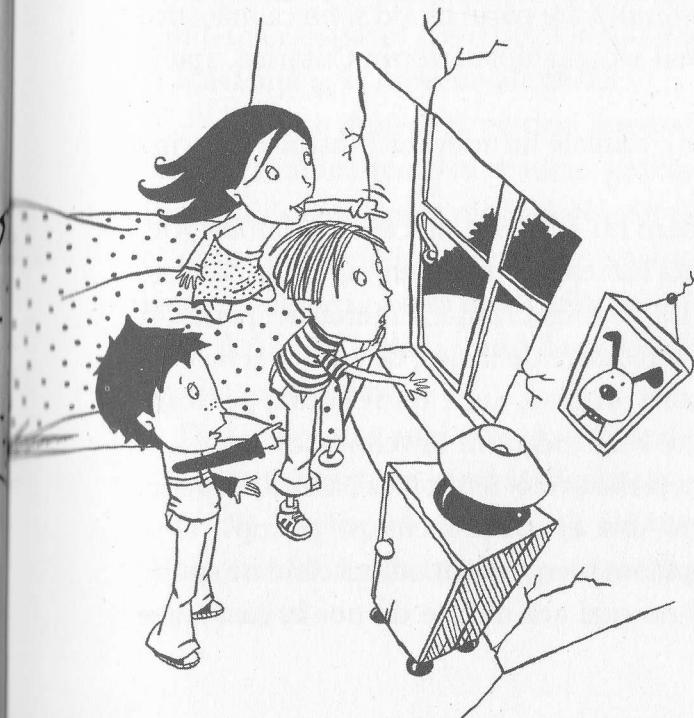
— E un copac absolut uriaș, explică Joe. Vârful lui ajunge până la nori – și, Rick, acolo se află mereu un

alt tărâm fermecat! Poți ajunge sus cățărându-te până la ultima ramură a copacului, unde, pe o scarăță, treci printr-o deschizătură în norul mare care se află mereu acolo, sus – și iată-te pe cine știe ce tărâm ciudat!

— Nu știu dacă să vă cred, spuse Rick. Ați scornit toată povestea asta.

— Rick! Te ducem acolo și-o să vezi despre ce vorbim, spuse Beth. Ți-am spus doar adevărul. Am avut tot felul de aventuri în vârful Copacului Depărtărilor. Am fost pe Tărâmul Zguduială și pe Tărâmul Zilelor-de-Năstere.

— Și pe Tărâmul Luați-Pofitiți, și pe cel al Omu-lui de Zăpadă, spuse Frannie. Nici nu-ți poți închipui cât de palpitant a fost!

— Și, Rick, în trunchiul Copacului Depărtărilor locuiesc tot felul de creaturi neobișnuite, adăugă Joe. Avem o mulțime de prieteni buni acolo. O să te ducem să-i cunoști și tu într-o zi. Acolo locuiește o zână foarte drăguță pe nume Mătăsuță – i se spunea așa fiindcă are părul blond și fin ca mătasea.

— Și mai e caraghiosul domn Cutărică, spuse Frannie.

— Care e numele lui adevărat? întrebă surprins Rick.

— Nimici nu știe, nici măcar el, îl lămuri Joe. Așa că toată lumea îi spune domnul Cutărică. O, și mai este dragul Moș Cratiță. E mereu acoperit din cap până-n picioare de ibrice, de cratițe și de oale și e tare surd, săracul, aude totul numai pe dos.

Ochii lui Rick începură să sclipească.

— Duceți-mă acolo, îi imploră băiatul. Repede, duceți-mă! Abia aștept să îi cunosc pe toți.

— Nu putem merge decât atunci când ne spune mama că nu mai are nevoie de noi în casă, zise

Beth. Dar stai liniștit, bineînțeles că te ducem și pe tine acolo.

— Și, Rick, mai este lunecuș-alunecușul, un tobogan care coboară prin trunchiul copacului, din vârf până jos de tot, spuse Frannie. Îi aparține lui Lună-Plină, iar el le împrumută oamenilor pernițe pe care să se aşeze când se dau pe tobogan.

— Chiar vreau să mă dau pe toboganul acela, spuse Rick, începând să-și piardă răbdarea. De ce-mi spuneți toate astea dacă nu mă puteți duce acolo chiar acum? N-o să mai pot dormi la noapte! Doamne! Mi se învârte capul numai când mă gândesc la Copacul Depărtărilor și la Lună-Plină, la Mătăsuță și la lunecuș-alunecuș.

— Rick, te ducem și pe tine imediat ce avem ocazia, făgădui Joe. Nu e nicio grabă. Copacul Depărtărilor nu pleacă nicăieri. Nu știm niciodată, dar absolut niciodată, ce tărâm sosește în vârf. Uneori trebuie să avem mare grijă, pentru că poate fi un tărâm periculos – unul de pe care să nu mai reușim să scăpăm!

De la parter se auzi o voce, strigându-i:

— Copii! Aveți de gând să rămâneți acolo toată ziua? Să înțeleg că nu vreți să mâncăți nimic? Păcat, fiindcă am făcut pâine proaspătă și am scos niște miere!

Cei patru copii se luară la întrecere pe scări.
Pâine proaspătă și miere! Doamne, cum să rateze
așa ceva? Draga de mamă, mereu se gândeau să-i
răsfețe cu câte ceva bun.

— Joe, tata vrea să scoți niște cartofi mai târziu, zise mama. Rick te poate ajuta. Iar eu, Beth și Frannie, am nevoie de ajutorul vostru, pentru că am niște haine pe care trebuie să i le duc înapoi doamnei Harris și știți cât de departe locuiește.

Copiii își făcuseră speranțe că-l vor putea duce pe Rick în Pădurea Fermecată. Păreau dezamăgiți. Însă nu scoaseră o vorbă, fiindcă știau că, într-o familie, fiecare trebuia să dea o mâna de ajutor după propriile putințe.

Mama le văzu figurile dezamăgite și zâmbi.

— Bănuiesc că vreți să-l duceți pe Rick să-i cunoască pe prietenii aceia neobișnuiți ai voștri, spuse ea. Atunci, uite cum facem – dacă sunteți cuminți astăzi și isprăviți toate treburile, mâine sunteți liberi toată ziua! Puteți să vă luați cu voi mâncare pentru prânz și cină și să mergeți în vizită la cine vreți voi. Ce părere aveți?

— O, mamă, mulțumim! exclamară, încântați, toți copiii.

— O zi întreagă! zise Beth. Vai, Rick, o să avem timp să-ți arătăm totul!

— Și poate chiar o să aruncăm o privire la tărâmul care va fi mâine în vîrful Copacului Depărtărilor, șopti Frannie. Vai, ce-o să ne distrăm!

Așadar, lucrără cu spor în după-masa aceea și așteptară cu sufletul la gură ziua următoare. Rick săpa temeinic, iar Joe era mulțumit de el. Ce grozav era acum că venise și vărul la ei. Vor lucra, se vor juca și se vor distra împreună!

Seară, când merseră la culcare, lăsără ușile deschise ca să se poată striga unul pe celălalt.

— Somn ușor, Rick! zise Beth. Sper să fie frumos mâine! Ce-o să ne mai distrăm!

— Noapte bună, Beth! îi ură la rândul lui Rick. N-ai idee cum aștept ziua de mâine. Nici nu știu dacă voi putea dormi!

Dar dormi butuc – ca și ceilalți, de altfel. La ora zece, când mama trecu pe la ei și privi pe furiș în cameră, niciunul dintre copii nu mai era treaz.

A doua zi, Joe făcu ochi primul, se ridică în fund și privi afară pe fereastră. Razele soarelui se revârsau în cameră, calde și luminoase. Inima îi bătea cu putere, mai să-i sară din piept de bucurie. Se aplecă peste patul lui Rick și îl scutură.

— Trezește-te! zise băiatul. E dimineață, azi mergem în Pădurea Fermecată!

Copiii luară micul dejun pe fugă. Mama le spuse să-și facă sendvișuri pentru drum și să ia din bufet și o prăjitură de ciocolată.

— Puteți să luați și niște gogoși, spuse ea, și sunt mere în vasul acela. Când vă întoarceți, o să găsiți niște cartofi copți pe care o să-i mâncăm cu unt și brânză.

— Ooo, mamă, sigur vom fi lihniți! zise Joe. Haideți să ne grăbim cu sendvișurile, doar vrem să plecăm cât mai repede.

— Să fiți acasă până la ora șase sau o să mă îngrijorez, zise mama. Să ai grija de vărul vostru, Joe.

— Da, o să am, făgădui băiatul.

Într-un sfârșit, totul era gata. Joe împacheta mâncarea într-o trăistuță de piele, pe care și-o aruncă pe umăr. Apoi, cei patru porniră spre Pădurea Fermecată.

Nu le luă mult să ajungă acolo. Un șanț îngust despărțea aleea de pădure.

— Trebuie să sari peste șanț, Rick, zise Joe. Cu un hop, trecuă cu toții și intră în pădure. Rick se opri în loc când se văzu printre copaci.

— Ce zgomot straniu fac frunzele copacilor, fu de părere băiatul. Parcă și-ar vorbi unul altuia, împărtășind secrete.

„Fâș, fâș, fâș, fâș“, șopteau copaci.

— Chiar își împărtășesc secrete, spuse Beth. Și să știi, Rick, că dacă au vreun mesaj pentru noi, îl putem asculta lipindu-ne urechea stângă de trunchiul lor! Atunci auzim clar ce au ei de comunicat.

„Fâș, fâș, fâș, fâș“, fremătau copaci.

— Haideți, îi struni Joe nerăbdător. Să mergem la Copacul Depărtărilor.

Își văzură de drum și, în scurt timp, ajunseră în fața copacului misterios și vrăjit. Rick îl privi uimit peste măsură.

— Oho! E pur și simplu URIAŞ! zise el. N-am văzut în viața mea aşa un copac mare. Și n-ai cum să-i vezi vârful. Dumnezeule! Ce fel de copac e? Are frunze de stejar, însă nu pare deloc a fi un stejar.

— E un copac neobișnuit, explică Beth. Pe alocuri cresc ghinde și frunze de stejar – apoi dintr-o dată te trezești că dă prune, iar a doua zi poți găsi mere și pere în el. Pur și simplu n-ai de unde să știi ce-o să crească. Dar e total foarte palpitant.